

Το Σάββατο 16 Μαΐου 2020 απεβίωσε η Ρόζα Ασσέρ, η οποία υπήρξε «κρυμμένο παιδί» της Κατοχής, για να αποφύγει τον εκτοπισμό της στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης και εξόντωσης.

Ο Αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Προώθηση του Ευρωπαϊκού Τρόπου Ζωής, Μαργαρίτης Σχοινιάς αποχαιρέτισε με τον δικό του τρόπο την Ρόζα Ασσέρ μέσω μιας [δημοσίευσής του στο Twitter](#).

Το μήνυμα του Μαργαρίτη Σχοινιά: «Ένα συγκινητικό, τελευταίο αντίο στη Ροζίνα Ασσέρ Πάρδο. Όλο και λιγότεροι εκείνοι που απομένουν να μοιράζονται προσωπικές μαρτυρίες της φρίκης του Ολοκαυτώματος. Χρέος όλων μας να διασφαλίσουμε ότι οι ιστορίες τους θα παραμείνουν πάντα ζωντανές, ανεξίτηλες στη συλλογική μνήμη»

Η Ρόζα Ασσέρ μεταπολεμικά ανέπτυξε πλούσια δράση καταγράφοντας, εκδίδοντας και εξιστορώντας τα βιώματά της, αγωνιζόμενη πάντα κατά της λήθης και της άρνησης του Ολοκαυτώματος με γνώμονα την παιδεία των επόμενων γενεών. Η Ρόζα Ασσέρ, γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και υπήρξε υπόδειγμα εβραίας γυναίκας, συζύγου, μητέρας και γιαγιάς, με προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, ενώ πρωταγωνίστησε στην ίδρυση γυναικείων εβραϊκών οργανώσεων στις οποίες συμμετείχε ενεργά επί σειρά ετών.

ΔΕΙΤΕ [ΕΔΩ](#) ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΙΣΕ

ΔΕΙΤΕ [ΕΔΩ](#) ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ ΕΜΕ

ΔΕΙΤΕ [ΕΔΩ](#) ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

[Δελτίο Τύπου Ι.Κ. Θεσσαλονίκης, 18.5.2020](#) : Η Ισραηλιτική Κοινότητα Θεσσαλονίκης εκφράζει τη βαθύτατη θλίψη της για το θάνατο της Θεσσαλονικιάς επιζήσασας του Ολοκαυτώματος Ροζίνα Ασσέρ Πάρδο και απευθύνει τα ειλικρινή της συλλυπητήρια στους οικείους της.

Η εκλιπούσα, ένα από τα τρία παιδιά του Χαΐμ και της Ευγενίας Πάρδο, γεννήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1930. Το 1943 η οικογένειά της δραπέτευσε από το γκέτο και επεβίωσε χάρη στην αλληλεγγύη που επέδειξε, αφηφώντας τον τεράστιο και διαρκή κίνδυνο, μια οικογένεια Χριστιανών συμπολιτών τους. Ήταν ο γιατρός Γιώργος Καρακότσος, η σύζυγός του Φαίδρα και ο γιός τους Φαίδωνας που ζούσαν σε ένα διαμέρισμα στην Τσιμισκή 113, κοντά στο αρχηγείο της Γκεστάπο. Αυτοί οι άνθρωποι ήταν οι σωτήρες - οι δίκαιοι των Εθνών - για τη Ροζίνα και την οικογένειά της. Τους έκρυψαν στο σπίτι τους, τους φρόντισαν και δε μίλησαν, παρά τις εφόδους των Ναζί.

Η Ροζίνα Ασσέρ Πάρδο επέλεξε συνειδητά να μοιραστεί τα όσα έζησε, όσα έγραψε, μετά από προτροπή του πατέρα της, σε ένα τετράδιο, ένα ημερολόγιο για την δική της ιστορία, κομμάτι του χρονικού της καταστροφής του Εβραϊσμού της Θεσσαλονίκης. Όχι όμως για να γίνει η Ελληνίδα Άννα Φρανκ της Θεσσαλονίκης ή για να αποκτήσει αναγνωρισιμότητα. Στόχος της όπως έλεγε ήταν «να μάθουν τα παιδιά μου κι οι άλλοι της γενιάς τους ότι τα χρόνια 1940-1945, χρόνια πολέμου και κατατρογμού, με σημάδεψαν στην ψυχή και το νου.» Η μαρτυρία της που αποτυπώθηκε στο βιβλίο της «548 ημέρες με άλλο όνομα», αλλά και η στάση της σε όλη τη διάρκεια του βίου της υπογραμμίζουν την αξία της αλληλεγγύης. Το πόσο σημαντικό είναι αυτή να προβάλλεται και να αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση. Όπως επίσης το ότι τα οδυνηρά γεγονότα του Ολοκαυτώματος πρέπει να μνημονεύονται γιατί δυστυχώς ακόμα και σήμερα υπάρχουν αυτοί που προσδοκούν κάποια επανάληψή τους. Όπως είχε πει η ίδια η Ροζίνα Ασσέρ Πάρδο «με τα χρόνια που πέρασαν δεν μου έχει μείνει μίσος για τους Γερμανούς, για αυτούς που μας κατέστρεψαν. Όχι, δεν τους μισώ. Μισώ όμως όσους προσπαθούν, ακόμη και σήμερα, να τους μοιάσουν».